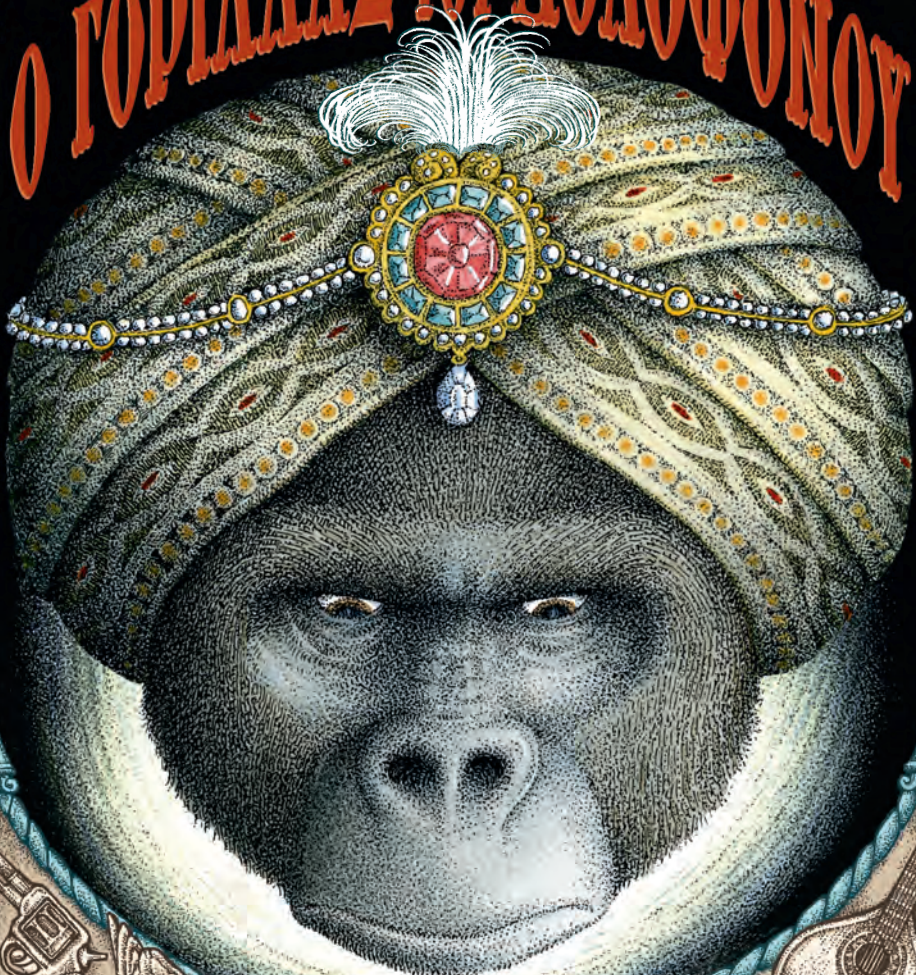

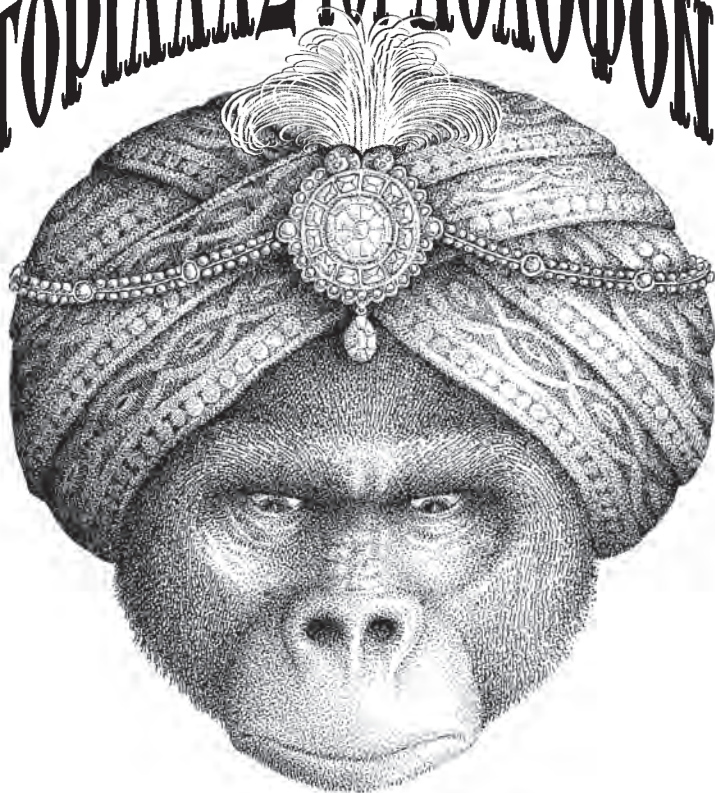
ΓΙΑΚΟΜΠ·ΒΕΓΚΕΛΙΟΥΣ

Ο ΓΟΡΙΛΛΑΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ο ΓΟΡΙΛΛΑΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

ΓΙΑΚΟΜΠ ΒΕΓΚΕΛΙΟΥΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΣΟΥΗΔΙΚΑ

Μαρία Αγγελίδου, Άγγελος Αγγελίδης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.....	11
Η ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ.....	31

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1. Εγώ, ο Μάστορας και το <i>Hudson Queen</i>	39
2. Μόρρο	44
3. Αζιέρη.....	48
4. Ένα φορτίο όπλα.....	55
5. Ένα θλιβερό θέαμα	61
6. Ένα νυχτερινό δράμα	67
7. Ο γορίλλας του δολοφόνου.....	74
8. Το τραγούδι	79
9. Η γυναίκα στο παράθυρο.....	90
10. Το σπίτι δίπλα στο πάγκο που δεν είχε όνομα.....	98
11. Ο ελεγκτής του τραμ.....	105
12. Σινιόρ Φιντάρντο	109
13. Ένα κακό προαίσθημα	114
14. Μέρρες και νύχτες.....	118
15. Ένα μικρό κόκκινο ακορντεόν.....	125
16. Μουσική για τους νεκρούς.....	130
17. Ο λυκάνθρωπος της Ρούα ντε Σάο Τομέ	138
18. Το δώρο	146
19. Ο τάφος της Ελίζας Γκομές	154
20. Νύχτες στο Τάμαριντ.....	161
21. Ο λόφος πίσω απ' τη φυλακή	166
22. Χαιρετισμός από την άλλη πλευρά.....	173
23. Η Άπω Ανατολή	181

24. Ο Φανταστικός Φορζίνι.....	189
25. Φαρόλ ντο Μπουζίο.....	198
26. Ο υποκόμης.....	201
27. Μοβ.....	208
28. Ο όρος του επισκόπου.....	213
29. Κοσίν.....	219
30. <i>Song of Limerick</i>	227

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

31. Η εγκοπή της λεπίδας.....	237
32. Ανεμοθύελλες απ' τη Σαχάρα.....	247
33. Ρυ ντε Σερ.....	252
34. Ένα παράξενο θηρίο.....	260
35. Το SS <i>Minsk</i> βυθίζεται.....	270
36. Βομβάη.....	279
37. Το <i>Malabar Star</i>	288
38. Καράτσι.....	295
39. Ο σταθμάρχης του Τζοντπούρ.....	301
40. Συσκέψεις που αναβλήθηκαν.....	310
41. Ακρόαση στην Αίθουσα Ντουρμπάρ.....	318
42. Όρκος πίστης.....	324
43. Ο λόρδος αρχιθαλαμηπόλος.....	331
44. Η στρατολόγησή μου ως κατασκόπου.....	338
45. Μάτζι μεμ σαχίμπ.....	344
46. Ρουά ματ.....	353
47. Ο ιπτάμενος μαχαραγιάς.....	359
48. Αναγκαστικές προσγειώσεις και σαμπάνια.....	367
49. Ένα δόλο σχέδιο.....	375
50. Σαμποτάζ.....	380
51. Σαουντάντ.....	387
52. Μια απρόσμενη πρόσκληση.....	394
53. Επτακόσια μαργαριτάρια απ' το Μπαχρέιν.....	402
54. Δάκρυα χαράς και ένα ελαφρύ κολατσιό.....	407

55. Το HMS <i>Rana</i>	414
56. Αΐσα	420
57. Ματταντσέρου.....	427
58. Νύχτα στην εβραϊκή συνοικία.....	433
59. Απογοητεύσεις.....	436
60. Όλα για όλα.....	445
61. Αλλάζοντας τουρμπάνια.....	452

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

62. Ξανά μαζί	463
63. Αναμονή	470
64. Αυτό τον γραφικό χαρακτήρα τον έχω ξαναδεί.....	474
65. Το τηλέφωνο	479
66. Ο ασθενής.....	486
67. Συναγεραμός.....	493
68. Τραμ νούμερο τέσσερα προς Εστρέλα	502
69. Ο πυροβολισμός.....	507
70. Πατημασιές.....	513
71. Ο επιθεωρητής Ουμπελίνο και η αλήθεια	519
72. Ο θείος Άλβες	525
73. Κόκκινα πανιά την αυγή.....	534
74. Σιδερένιες πύλες	539
75. Το μεγάλο σκάνδαλο.....	544
76. Γράμμα από έναν νεκρό.....	550
77. Μια κηδεία σαν γιορτή.....	569
78. Το τελευταίο γεύμα στο κατάστρωμα	574
79. Δυναμίτης!.....	580

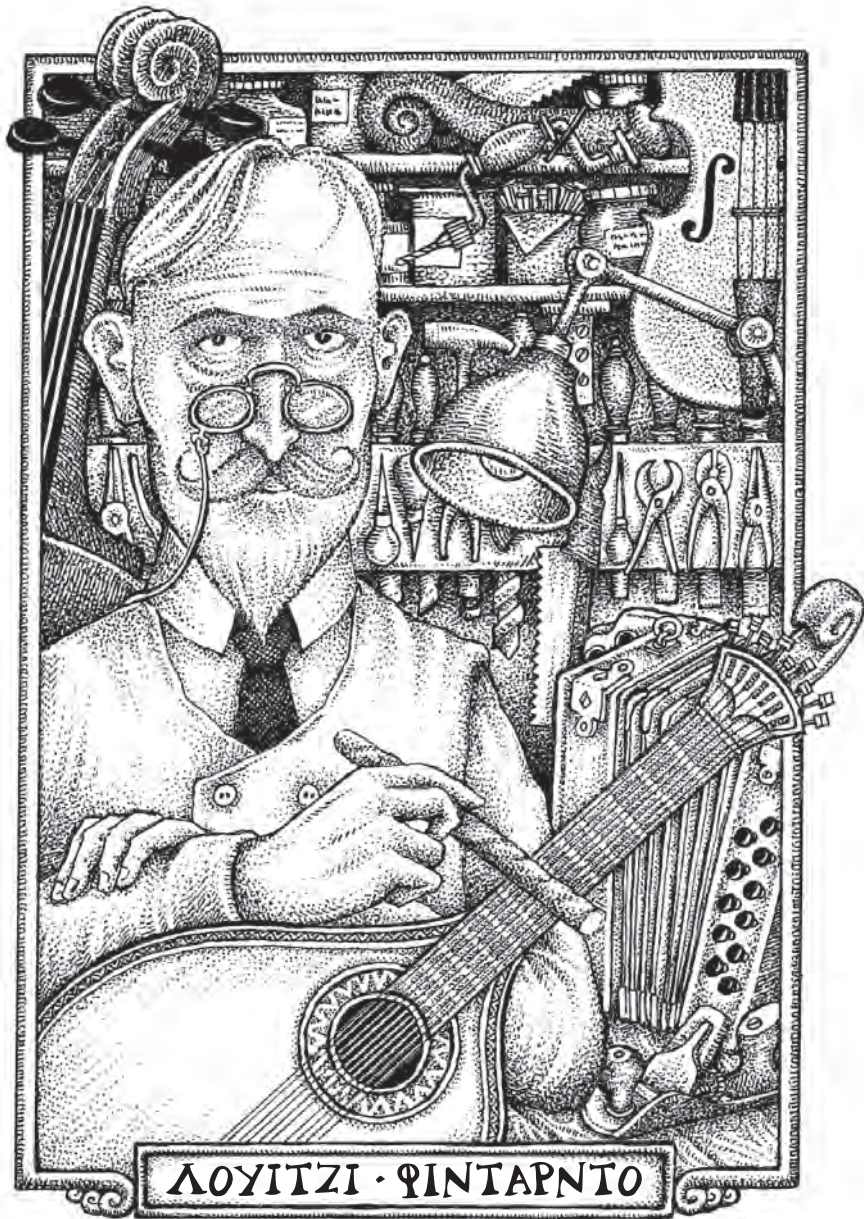

ΒΡΑΔΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ.....	587
------------------------	-----

Τα πρόσωπα

Χείρν Κόσκελα

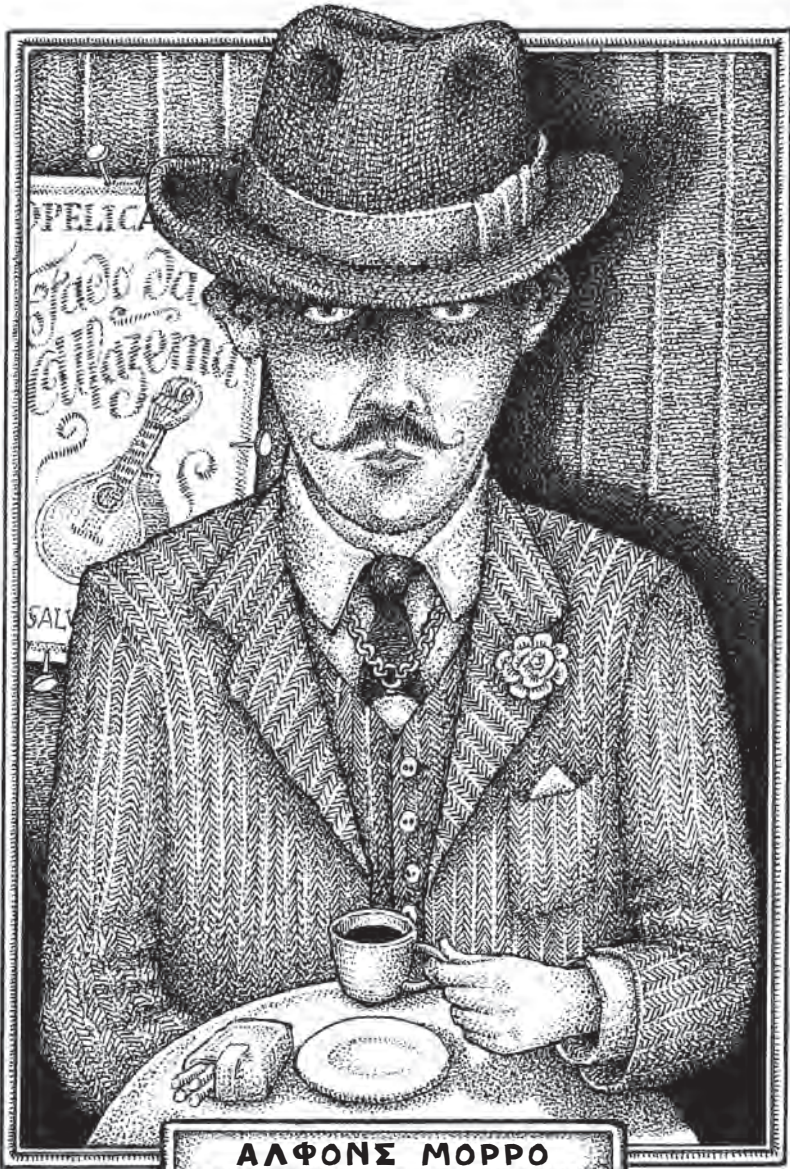
ΛΟΥΙΤΖΙ · ΦΙΝΤΑΡΝΤΟ

Anna Molina

ΕΛΙΖΑ ΓΚΟΜΕΣ

ΑΛΦΟΝΣ ΜΟΡΡΟ

COMPANHIA · CARRIS · DE · FERRO · DE · LISBOA

Χόρξε Αμανιέο Τομάς ντα Κόστα

ΡΑΟΥΛ · ΓΚΑΡΡΕΤΤΑ

Φανταστικός
Φορτζίνι

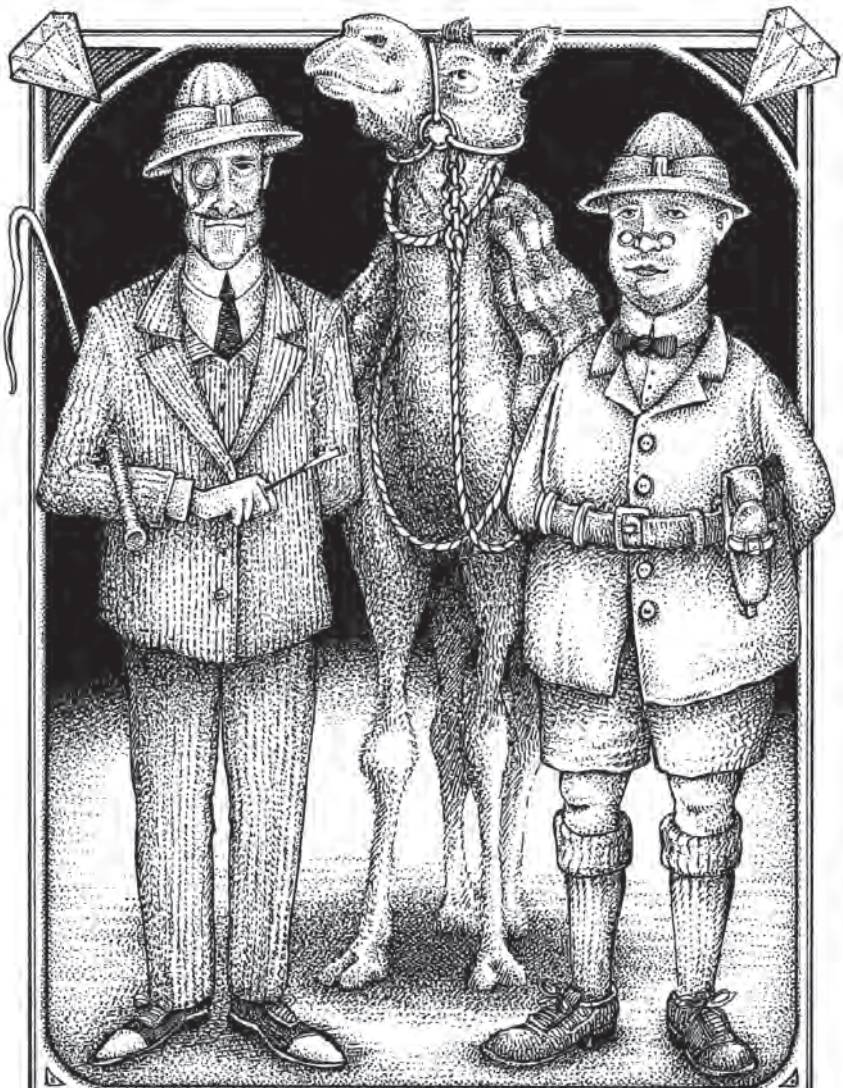
F
★
O
★
R
★
Z
★
A
★
N
★
O

Zoão

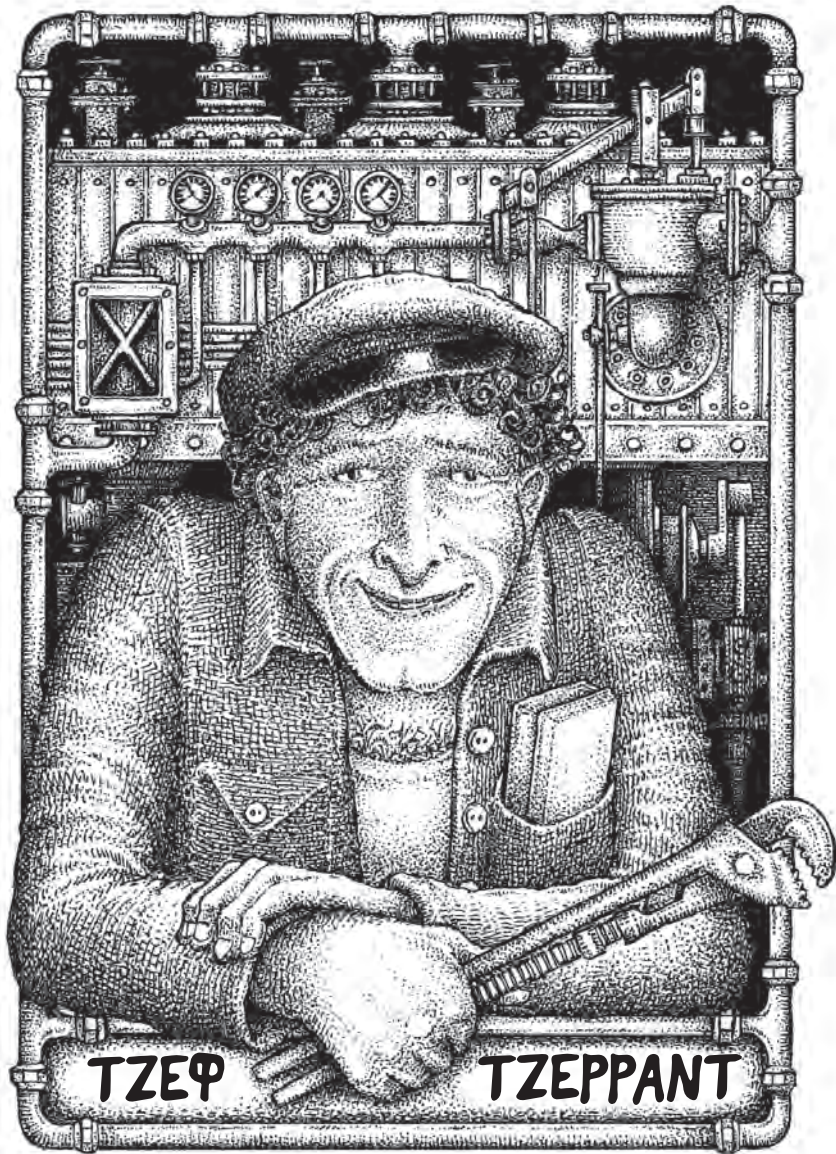

ΑΪΣΑ·ΝΑΡΑΓΙΑΝΑΝ

ΤΣ. Α. ΘΕΡΣΓΚΟΥΝΤ

ΜΠ. ΓΟΥΛΑΚΙΝΣ

TZEPP

TZEPPANT

Κάπτεν Άντερσον

ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΠΑΠΟΥΡ

Δρ Ρόζα Ντομίνγκες

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΦΕΡΝΑΟ ΟΥΜΠΕΛΙΝΟ

Η γραφομηχανή

Τις προάλλες, ο Μάστορας μου 'δωσε μια παλιά γραφομηχανή, μια Underwood No. 5 του 1908. Την είχε αγοράσει από έναν παλιατζή στο λιμάνι, εδώ στη Λισαβόνα. Κάμποσα απ' τα πλήκτρα της ήταν σπασμένα κι ο μοχλός που γύριζε τον κύλινδρο έλειπε, αλλά ο Μάστορας ξέρει ότι μ' αρέσει να μαστορεύω χαλασμένα ή σπασμένα πράγματα.

Μου πήρε δυο τρία βράδια να τη φτιάξω την Underwood No. 5. Σήμερα είναι η πρώτη φορά που γράφω μ' αυτήν. Κάποια απ' τα πλήκτρα της ακόμα κολλάνε, αλλά με μια πένσα και λίγο λαδάκι σύντομα όλα θα δουλεύουν ρολόι.

Αυτό, όμως, θα πρέπει να περιμένει μέχρι αύριο. Έξω απ' το παραθυράκι της καμπίνας μου έχει ήδη απλωθεί το σκοτάδι. Τα φώτα των πλοίων που στέκουν αγκυροβολημένα στο ποτάμι καθρεφτίζονται στα μαύρα νερά. Έχω κρεμάσει την αιώρα μου και είμαι έτοιμη να ανέβω και να πέσω για ύπνο.

Ελπίζω να μη δω και σήμερα τα ίδια φρικτά όνειρα.

Βράδιασε ξανά.

Ο Μάστορας κι εγώ ήμασταν τυχεροί σήμερα. Κάθε πρωί, με το που ξημερώνει, πάμε σ' ένα καφενείο του

λιμανιού όπου μαζεύονται κι άλλοι άνεργοι ναυτικοί και περιμένουμε μήπως βρούμε μεροκάματο. Συνήθως δεν υπάρχουν πολλά πράγματα: σήμερα, όμως, η τύχη μάς χαμογέλασε, κι έτσι από την ανατολή ως τη δύση κουβαλούσαμε σακιά κάρβουνο. Το μεροκάματο ήταν για κλάματα, αλλά ακόμα και τη δεκάρα τη χρειαζόμαστε. Η πλάτη μου πονάει, τα χέρια μου πονάνε και το τρίχωμά μου με τρώει απ' την καρβουνόσκονη.

Το χειρότερο, πάντως, είναι ότι είμαι κουρασμένη. Χτες το βράδυ πάλι δεν κοιμήθηκα καλά. Πρέπει να έχει περάσει τουλάχιστον μήνας από την τελευταία φορά που κοιμήθηκα μονορούφι όλο το βράδυ δίχως να με ταλαιπωρήσουν επιfalls.

Τα ίδια όνειρα ξαναέρχονται, πάλι και πάλι.

Μερικές νύχτες είναι λες και βρίσκομαι ξανά στο μηχανοστάσιο του *Song of Limerick*. Δύο γερά χέρια με κρατάνε από πίσω, ενώ η μηχανή δουλεύει φρενιασμένα και το πλοίο βουλιάζει.

Άλλες φορές ονειρεύομαι τον αρχιεπιθεωρητή Γκαρρέττα. Γύρω μου είναι σκοτεινά και δεν ξέρω πού είμαι. Ίσως ανάμεσα στα μνήματα του νεκροταφείου του Πραζέρις. Το μόνο που βλέπω είναι τα μικρά μάτια του Γκαρρέττα: γυαλίζουν, λάμπουν παγωμένα κάτω απ' το γείσο του καπέλου του. Και μυρίζω το μπαρούτι του πιστολιού του – ο πυροβολισμός ακόμα βουίζει στ' αυτιά μου.

Το πιο φρικτό όνειρο είναι αυτό με τον Μάστορα. Στέκομαι στη βροχή και τον περιμένω έξω από μια σιδερόπορτα. Η μάντρα είναι ψηλή, η ώρα περνάει κι εγώ έχω ξεπαγιάσει. Προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου ότι από στιγμή σε στιγμή η πόρτα θ' ανοίξει, αλλά βαθιά μέσα μου ξέρω ότι κοροϊδεύω τον εαυτό μου. Η πόρτα

δε θ' ανοίξει ποτέ και ο Μάστορας θα μείνει φυλακισμένος πίσω απ' τη μάντρα για πάντα.

Υπάρχουν φορές που ουρλιάζω στον ύπνο μου. Ένα βράδυ, πριν από λίγο καιρό, με ξύπνησε ο Μάστορας μπουκάροντας στην καμπίνα μου μ' έναν μεγάλο σιδερένιο κάβουρα στο χέρι. Είχε ακούσει τις φωνές μου κι είχε πιστέψει πως κάποιος είχε ανέβει κρυφά στο κατάστρωμα, έτοιμος να μου κάνει κακό. Πράγμα που δεν ήταν да κι απίθανο: Είχαμε αποκτήσει επικίνδυνους εχθρούς στη Λισαβόνα.

Είμαι πολύ κουρασμένη για να γράψω άλλο τώρα. Θα ξαναγράψω μάλλον αύριο. Είμαι πολύ χαρούμενη με την καινούρια μου Underwood No. 5!

Απόψε έχει ομίχλη. Έρθε απ' τον Ατλαντικό το απόγευμα, ανέβηκε σαν φουσκονεριά το ποτάμι και πλημμύρισε τη στεριά. Ανέβηκα στο κατάστρωμα μόλις τώρα και καλά καλά δεν έβλεπα ούτε τους γερανούς, λίγο παρακάτω στην αποβάθρα. Κάθε τρεις και λίγο ακούγεται απ' το ποτάμι ο βραχνός ήχος μιας μπουρούς ή το καμπανάκι κάποιου πλοίου. Ήχος λιγάκι απόκοσμος.

Σήμερα ο Μάστορας κι εγώ κουβαλήσαμε πάλι ένα σωρό σακιά κάρβουνο. Την ώρα που δούλευα, σκεφτόμουν την Underwood No. 5 – κι έχω πια αποφασίσει τι θα γράψω στη γραφομηχανή μου.

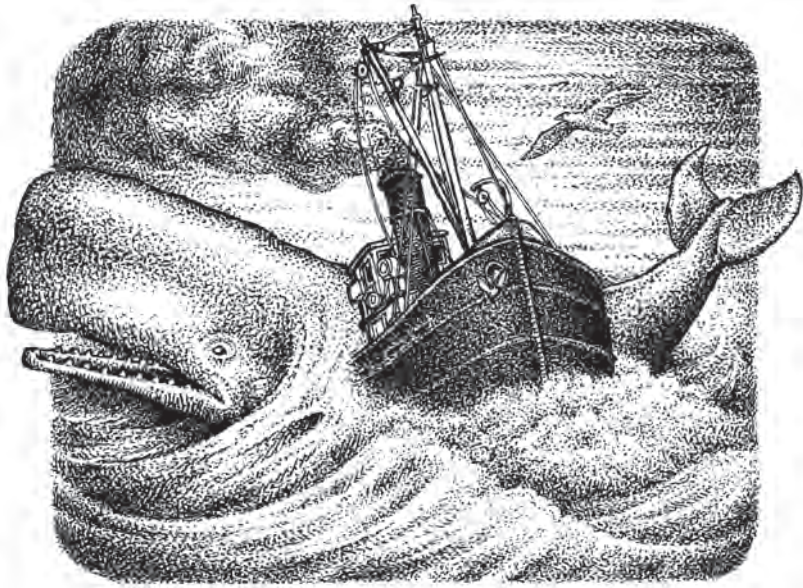
Θα γράψω την αλήθεια.

Την αλήθεια για τη δολοφονία του Αλφόνς Μόρρο.

Για να μάθουν όλοι τι πραγματικά έγινε.

Κι ίσως το γράψιμο να με βοηθήσει να ξεφορτωθώ και τους εφιάλτες μου.

Μέρος Πρώτο

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Εγώ, ο Μάστορας και το *Hudson Queen*

Για όσους από εσάς δε με γνωρίζετε, το πρώτο πράγμα που πρέπει να πω είναι ότι δεν είμαι άνθρωπος· είμαι ένας ανθρωπόμορφος πίθηκος, ένας γορίλλας. Θηλυκός γορίλλας. Απ' ό,τι μου 'χουν πει οι επιστήμονες, ανήκω στο υποείδος *Gorilla gorilla graueri*. Οι περισσότεροι συγγενείς μου ζουν στην Αφρική, μέσα στην πυκνή ζούγκλα που απλώνεται γύρω απ' τις όχθες του ποταμού του Κονγκό. Και μάλλον κι εμένα από κει κρατάει η σκούφια μου.

Δεν ξέρω πώς κατέληξα να βρισκομαι ανάμεσα σε

ανθρώπους, και μάλλον δε θα το μάθω ποτέ. Πρέπει να 'μουν πολύ μικρή όταν έγινε. Ίσως με αιχμαλώτισαν κυνηγοί ή ιθαγενείς, και μετά με πούλησαν. Η πρώτη μου ανάμνηση: Κάθομαι σε ένα κρύο πέτρινο πάτωμα με μια αλυσίδα περασμένη στον λαιμό μου. Ίσως στην Κωνσταντινούπολη, αλλά δε θυμάμαι με σιγουριά.

Από τότε ζω στον κόσμο των ανθρώπων. Έχω μάθει πώς σκέφτεστε εσείς οι άνθρωποι και πώς να καταλαβαίνω αυτά που λέτε. Έχω μάθει να γράφω και να διαβάζω. Έχω μάθει τον τρόπο με τον οποίο οι άνθρωποι κλέβουν και ξεγελάνε ο ένας τον άλλον. Έχω μάθει τι είναι η απληστία. Και η σκληρότητα. Είχα πολλούς αφέντες, και τους περισσότερους θα προτιμούσα να τους ξεχάσω. Δεν ξέρω ποιος απ' όλους τους μου έδωσε το όνομά μου. Ούτε γιατί.

Όπως και να 'χει, με λένε Σάλλυ Τζόουνς.

Πολύς κόσμος πιστεύει ότι ο Μάστορας είναι το αφεντικό μου, αλλά ο Μάστορας δεν είναι απ' τους ανθρώπους που θέλουν να διαφεντεύουν άλλους. Εκείνος κι εγώ είμαστε σύντροφοι. Και φίλοι.

Το πραγματικό όνομα του Μάστορα είναι Χένρυ Κόσκελα.

Πρωτοσυναντηθήκαμε πριν από πολλά χρόνια, όταν είχα τρυνπώσει ως λαθρεπιβάτης σε ένα φορτηγό πλοίο ονόματι *Otago*. Το πλήρωμα με ανακάλυψε και ο καπετάνιος πρόσταξε να με πετάξουν στη θάλασσα. Αλλά ο Μάστορας, ο αρχιμηχανικός του πλοίου, μπήκε στη μέση και μου 'σωσε τη ζωή. Τέτοιος άνθρωπος ήταν ο Μάστορας.

Έτυχε να ξανασυναντηθούμε μερικά χρόνια αργότερα στο λιμάνι της Σιγκαπούρης. Ήμουν βαριά άρρωστη και μ' είχανε αλυσοδεμένη σε έναν στύλο έξω από ένα άθλιο καταγώγιο. Ο Μάστορας με αναγνώρισε και με αγόρασε απ' τον ιδιοκτήτη του μαγαζιού. Με πήρε μαζί του στο πλοίο όπου δούλευε και μου 'δωσε φαγητό και φάρμακα. Ήταν η δεύτερη φορά που μου έσωξε τη ζωή.

Όταν έγινα καλά, μ' άφησε να τον βοηθάω στο μηχανοστάσιο. Μικροπράγματα μου 'δινε. Αλλά η δουλειά μ' άρεσε, και χάρη στον Μάστορα την έμαθα κι έγινα ξεφτέρι στα μαστορέματα. Όλα όσα ξέρω για τη ναυτοσύνη και για τις μηχανές των πλοίων απ' αυτόν τα 'χω μάθει.

Κι από τότε έχουμε μείνει μαζί, ο Μάστορας κι εγώ. Από τη νοτιοανατολική Ασία φτάσαμε δουλεύοντας στην Αυστραλία. Κι από κει στη Νέα Υόρκη, όπου αγόρασαμε το δικό μας ατιμόπλοιο. Με το *Hudson Queen* ταξιδέψαμε στις ακτές της Αμερικής, της Αφρικής και της Ευρώπης – με διάφορα φορτία. Ήμασταν αφέντες του εαυτού μας και βγάζαμε αρκετά χρήματα για να συντηρούμε το πλοίο σε καλή κατάσταση.

Ήταν μια καλή ζωή, δεν μπορώ να φανταστώ καλύτερη.

Ελπίζω η ζωή μας να ξαναγίνει κάποτε όπως τότε.

Τα πράγματα άλλαξαν πριν από τέσσερα περίπου χρόνια. Τότε ξεκίνησαν τα βάσανά μας. Ο Μάστορας κι εγώ αρμενίζαμε σε βρετανικά νερά ολόκληρο εκείνο το καλοκαίρι, κι όταν έφτασε το φθινόπωρο, αποφασίσαμε να προχωρήσουμε σε θερμότερους παράλληλους για

ν' αποφύγουμε τα χειμωνιάτικα μπουρίνια της Βόρειας Θάλασσας. Φορτώσαμε κονσέρβες στο Λονδίνο και ξεκινήσαμε για τις Αζόρες, ένα σύμπλεγμα νησιών στη μέση του Ατλαντικού.

Στην αρχή όλα πήγαιναν μια χαρά. Ο καιρός ήταν καλός και ο άνεμος ούριος, αλλά η καλή μας τύχη μάς γύρισε την πλάτη ένα πρωί, όταν πέσαμε πάνω σε μια φάλαινα. Η φάλαινα δεν έπαθε τίποτα. Το *Hudson Queen*, όμως, έφαγε μεγάλο χτύπημα και το πηδάλιο στράβωσε. Καθώς προσπαθούσαμε να επιδιορθώσουμε τη ζημιά, ο καιρός άλλαξε, ξέσπασε τρομερή καταιγίδα. Το *Hudson Queen* παράδερνε αβοήθητο, κι αν δεν είχαμε την άγκυρα, θα είχαμε χαθεί. Όταν καταλάγιασε ο αέρας, καταφέραμε να φτιάξουμε πρόχειρα το πηδάλιο, βάλαμε ρότα προς τις πορτογαλικές ακτές και αναζητήσαμε καταφύγιο στη Λισαβόνα.

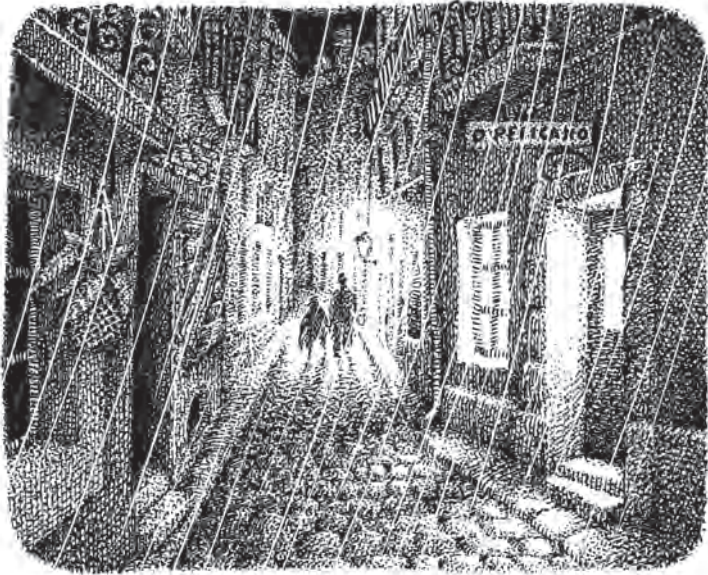
Ξεφορτώσαμε και βγάλαμε το *Hudson Queen* απ' το νερό· έπρεπε να πάει στον ταρσανά για επισκευές. Η δουλειά αυτή πήρε δυο βδομάδες και όλες τις οικονομίες μας. Ο Μάστορας πήγε σ' όλες τις ναυτιλιακές εταιρείες του λιμανιού, προσπαθώντας να κλείσει καινούριο ναύλο, αλλά δε βρήκε τίποτα. Το λιμάνι ήταν ήδη γεμάτο φορτηγά πλοία με άδεια αμπάρια και η αποβάθρα γεμάτη καπετάνιους που περίμεναν καλύτερες μέρες.

Οι βδομάδες περνούσαν. Ποτέ δεν έχει πλάκα να 'σαι δεμένος στη στεριά, αλλά υπάρχουν και χειρότερα λιμάνια να κολλήσεις απ' τη Λισαβόνα. Περνούσαμε τα Σάββατα τριγυρνώντας στην πόλη με το τραμ. Πουθενά στον κόσμο δεν έχει καλύτερα τραμ από τη Λισαβόνα, ούτε καν στο Σαν Φρανσίσκο.

Ο κάβος μας στο λιμάνι ήταν κάτω από την Αλφάμα, μια φτωχογειτονιά της πόλης, που ήταν κάπως κοιμισμένη τη μέρα και γεμάτη κινδύνους τη νύχτα. Κανένας δεν έδινε σημασία στους Σιαμέζους διδύμους που πουλούσαν κορδόνια στη Ρούα ντε Σάο Πέδρο ή στους Χορευτές του Διαβόλου από την Ακτή του Πιπεριού, που στη χάση του φεγγαριού τριγύριζαν στα πιο σκοτεινά σοκάκια. Στην Αλφάμα δεν έδιναν καμιά σημασία ούτε καν σ' έναν γορίλλα με φόρμα εργασίας, κι αυτό ήταν πολύ καλό για εμένα.

Τα περισσότερα βράδια πηγαίναμε στον Πελεκάνο, όπου πήγαιναν πολλοί από τους ναυτικούς που βρίσκονταν στη Λισαβόνα. Το καπηλειό ήταν στη Ρούα ντο Σαλβαδόρ, έναν σκοτεινό και στενό δρόμο όπου δεν έφταναν συχνά οι ακτίνες του ήλιου. Ο κάπελας ήταν ο σενιόρ Μπατσίστα. Παλιά ήταν μάγειρας στα πλοία της γραμμής για Βραζιλία και πάντα κερνάει τους πελάτες του ένα ποτήρι αγουαρδιέντε πριν από το φαΐ. Το αγουαρδιέντε είναι ένα είδος μπράντι, οπότε εγώ αντί για αγουαρδιέντε έπινα γάλα.

Έχω πολλές ωραίες αναμνήσεις από τα βράδια μας στον Πελεκάνο, αλλά έχω και μία άσχημη. Γιατί στον Πελεκάνο γνωριστήκαμε με τον Αλφόνς Μόρρο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Μόρρο

Ο Μάστορας κι εγώ δουλεύαμε μέχρι αργά στο μηχανοστάσιο του *Hudson Queen*. Θυμάμαι ότι έβρεχε δυνατά όταν βγήκαμε στη στεριά να πάμε για φαΐ. Το φως απ' τα φανάρια του λιμανιού άστραφτε στο βρογμένο πλακόστρωτο της αποβάθρας και τα βρομόνερα κελάρυζαν στα λούκια και στ' αυλάκια των στενών δρόμων της Αλφάμα.

Είχε ζέστη και κάπνα στον Πελεκάνο. Αρκετοί απ' τους θαμώνες που στριμώχνονταν γύρω απ' τα στρογγυλά τραπέζια χαιρέτησαν τον Μάστορα κι εμένα γνέ-

φοντας με το κεφάλι ή με το χέρι. Ήταν ναυτικοί και λιμενεργάτες, γυναίκες του πεζοδρομίου με άδειο βλέμμα, ξενυχτισμένοι μουσικοί. Μια μεγαλόσωμη γυναίκα ντυμένη στα μαύρα, Ρόζα την έλεγαν, τραγουδούσε ένα φάντο για τη δυστυχία του έρωτα που δε βρίσκει ανταπόκριση. Αυτά τα τραγούδια τ' ακούς παντού στις φτωχογειτονιές της Λισαβόνας.

Ανάμεσα στους πελάτες ήταν κι ένας άντρας που δεν είχα ξαναδεί. Καθόταν μόνος του σ' ένα τραπέζι δίπλα στην πόρτα, και τη στιγμή που μπήκαμε, σήκωσε το κεφάλι του. Είχε αδύνατο, κατάχλωμο πρόσωπο και τα μαύρα μάτια του έλαμπαν κάτω απ' το γείσο του καπέλου του. Ένωσα το βλέμμα του ν' ακολουθεί τον Μάστορα κι εμένα καθώς ο σενιόρ Μπατσίστα μάς οδηγούσε σε ένα άδειο τραπέζι στο βάθος του μαγαζιού.

Η σενιόρα Μαρία, η γυναίκα του σενιόρ Μπατσίστα, μας σέρβιρε από ένα πιάτο ντοματόσουπα με ψωμί. Είχαμε μόλις αρχίσει να τρώμε όταν ο μοναχικός άντρας που καθόταν δίπλα στην πόρτα σηκώθηκε και ήρθε στο τραπέζι μας. Σκέφτηκα ότι μάλλον εμάς περίμενε.

«Το όνομά μου είναι Μόρρο», είπε με χαμηλή φωνή. «Άκουσα ότι έχετε ένα πλοίο. Κι ότι ψάχνετε δουλειά».

Αρχικά ο Μάστορας φάνηκε να ξαφνιάζεται, αλλά μετά τον κοίταξε ευχαριστημένος.

«Πετύχατε διάνα», είπε. «Καθίστε».

Ο άντρας που λεγόταν Μόρρο έριξε ανήσυχος μια ματιά πάνω από τον ώμο του και μετά κάθισε.

«Λίγα κασόνια είναι», είπε με φωνή τόσο χαμηλή που ο Μάστορας αναγκάστηκε να σκύψει μπροστά για να τον ακούει. «Θα τα φορτώσετε στην Αζιέρη, ένα λιμανάκι του ποταμού Ζέζερε. Έχω έναν χάρτη εδώ».

Από τη μέσα τσέπη του παλτού του ο Μόρρο έβγαλε έναν διπλωμένο χάρτη και τον άνοιξε στο τραπέζι. Ο Μάστορας τον μελέτησε προσεκτικά. Κατάλαβα ότι αυτό που τον απασχολούσε ήταν το βάθος του ποταμού.

«Έχει βρέξει πολύ τις τελευταίες βδομάδες», είπε ο Μόρρο. «Τα νερά στα ποτάμια έχουν ανέβει. Μην ανησυχείτε, λοιπόν, δε θα πιαστείτε στη λάσπη».

«Αυτό εξαρτάται από το πόσο βαριά φορτωμένοι θα 'μαστε», είπε ο Μάστορας. «Για πόσα κασόνια μιλάμε; Και τι έχουν μέσα;»

«Αζουλέζου», είπε ο Μόρρο. «Ξέρετε, σμαλτωμένα κεραμικά πλακάκια. Είναι έξι κασόνια και κάθε κασόνι ζυγίζει τριακόσια κιλά πάνω κάτω».

Ο Μάστορας ξαφνιάστηκε.

«Αυτό είναι όλο; Και γιατί δεν τα φορτώνετε σε ένα κάρο να τα φέρετε στη Λισαβόνα;»

«Είναι πολύτιμα και εύθραυστα πλακάκια», απάντησε αμέσως ο Μόρρο, σαν να την είχε έτοιμη την απάντηση. «Οι δρόμοι είναι χάλια, δε θέλω να ταρακουνηθούν τα πλακάκια και να σπάσουν. Τη θέλετε τη δουλειά;»

«Αυτό εξαρτάται απ' το πόσα λεφτά δίνετε», είπε ο Μάστορας με χαμόγελο.

Ο Μόρρο έβγαλε τότε έναν φάκελο και τον έδωσε στον Μάστορα, κι ο Μάστορας τον άνοιξε και μέτρησε στα γρήγορα τα χαρτονομίσματα που περιείχε. Από την έκφρασή του κατάλαβα ότι ήταν περισσότερα απ' όσα περίμενε.

«Τα κασόνια θα τα φέρετε εδώ, στη Λισαβόνα. Στην προβλήτα Ντο Σόντρε», είπε ο Μόρρο. «Κι αν τελειώσετε τη δουλειά σε τέσσερις μέρες, θα σας δώσω άλλα τόσα».

Το πρόσωπο του Μάστορα φωτίστηκε.

«Είμαστε σύμφωνοι», είπε, απλώνοντας το χέρι του.

Ο Μόρρο το 'σφιξε βιαστικά και σηκώθηκε. Δίχως άλλη κουβέντα, πέρασε ανάμεσα απ' τα τραπέζια, βγήκε απ' την πόρτα και χάθηκε μέσα στη νύχτα.

Δύο ώρες αργότερα, ο Μάστορας κι εγώ πήραμε ξανά τον δρόμο του γυρισμού προς το λιμάνι, προς τα κει όπου είχαμε δέσει το *Hudson Queen*. Η βροχή είχε σταματήσει κι ένα θολό φεγγάρι ξεμύτιζε μέσα απ' τα σύννεφα που είχαν αρχίσει να σπάνε και να σκορπίζουν στον ουρανό. Ο Μάστορας είχε τα κέφια του. Στον Πελεκάνο είχε κεράσει έναν γύρο ποτά όλο το μαγαζί για να γιορτάσει που είχαμε βρει δουλειά. Και μάλιστα καλοπληρωμένη.

«Η τύχη μας γύρισε!» είπε όταν φτάσαμε στον μόλο. «Μ' αυτά τα λεφτά θα γεμίσουμε τ' αμπάρια μας με τόσο κάρβουνο, που θα φτάσουμε άνετα ως τη Μεσόγειο! Κι εκεί έχει πάντα δουλειά για ένα πλοίο σαν το *Hudson Queen*».

'Ηθελα κι εγώ να χαρώ σαν αυτόν, μα κάτι με συγκρατούσε. Αυτός ο άντρας που λεγότανε Μόρρο... κάτι πάνω του μ' ανησυχούσε. Τα μάτια του, ίσως; Είχαν μια παράξενη λάμψη, γυάλιζαν λες κι είχε πυρετό. Κι απ' τη μυρωδιά του είχα καταλάβει ότι φοβόταν.

Είναι νύχτα στο λιμάνι της Λισαβόνας. Το λιγοστό φως των φαναριών ίσα που καταφέρει να διώχνει εδώ κι εκεί το σκοτάδι. Στις σκιές τρέχει ένας άντρας: αγωνίζεται για τη ζωή του. Το όνομά του είναι Αλφόνς Μόρρο και κρύβει ένα μυστικό· ένα μυστικό που πανίσχυρες δυνάμεις θέλουν να κρατήσουν κρυφό με κάθε κόστος. Ο διώκτης του τον πλησιάζει. Και τον προλαβαίνει.

Όλα τελειώνουν πολύ γρήγορα.

Ο Μόρρο πέφτει απ' την προκυμαία και εξαφανίζεται στα σκοτεινά νερά του ποταμού Τάγου. Σύντομα το νέο μαθαίνεται· έγινε φόνος. Αλλά μαζί κυκλοφορεί και μια φήμη τρομακτική: πως στα στενά και τα σοκάκια του λιμανιού κρύβεται κάποιος τρελός, διψασμένος για αίμα... ο γογγίλας του δολοφόνου.

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗΣ
www.patakis.gr

ISBN 978-960-16-9248-7

9 789601 692487

Βοηθ. κωδ. μηχ/σης 13248